

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. Велико Търново, 21.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и първи
февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ПЕТЯ СТОЯНОВА

Членове: АЛЕКСАНДЪР ЛЮДМ.
ГРИГОРОВ
ГАЛИНА КОСЕВА

при участието на секретаря ГАЛЯ Г. СТАНЧЕВА
в присъствието на прокурора Св. П. Ив.
като разгледа докладваното от АЛЕКСАНДЪР ЛЮДМ. ГРИГОРОВ
Наказателно дело за възобновяване № 20224000600030 по описа за 2022
година

на основание данните по делото и закона, за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по Глава тридесет и трета от НПК.

Образувано е по искане на осъдения Ц. И. М., чрез адв. В.Ф. от ВТАК за
отмяна и съответно възобновяване на Присъда №260049/16.06.2021.
постановена по НОХД№2122/2020 по описа на Районен съд - Плевен и
Решение от 08.12.2021 година, постановено по ВНОХД№549/2021 година по
описа на Окръжен съд – Плевен на основание чл. 422, ал. 1, т. 5, вр. чл. 420,
ал. 2, вр. чл. 419, вр. чл. 348, ал. 1, т. 1, т.2 и т.3 от НПК. В съдебно заседание
искането се поддържа от осъдения и адв. В.Ф..

В съдебно заседание прокурорът от Великотърновската апелативна
прокуратура излага съображения за неоснователност на искането.

Осъденото лице иска да бъде възобновено производството и се върне за
ново разглеждане.

Процесуалния представител адв. В.В. Ф. излага съображения за
възобновяване на производството и връщане за ново разглеждане.

Великотърновският апелативен съд, като извърши проверка за наличие на претендираните в искането основания за възобновяване на делото, в пределите на правомощията си по чл. 347 от НПК, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, непроверен по касационен ред по жалба на страната в чийто интерес се предлага отмяната. Направено е от процесуално легитимирано лице по чл. 420, ал. 2 от НПК, като от съдържанието на искането се извежда оплакване за наличието на основание за възобновяване по чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК, във връзка с допуснато съществено нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 1, т.2 и т.3 от НПК. Искането е направено в законоустановения шестмесечен срок по чл. 421, ал. 3 от НПК.

Разгледано по съществото искането за възобновяване е неоснователно, като съображенията за това са следните:

С присъда от 16.06.2021. по НОХД№2122/2020 по описа на Районен съд - Плевен съдът е постановил: **ПРИЗНАВА** подсъдимия **Ц. И. М., ЗА ВИНОВЕН** в това, че на 24.11.2019г. в гр. Плевен управлявал МПС – л.а. марка „Ауди“, с концентрация на алкохол в кръвта над 1,2 на хиляда, а именно 1,67 на хиляда, установено по надлежния ред – с Химическа експертиза №429/28.11.2019г. на Специализирана Химическа лаборатория към ЦСМП-Плевен – престъпление по чл.343б, ал.1 от НК, поради което на основание чл.343б, ал.1 от НК, във вр. с чл.54 от НК го **ОСЪЖДА** на наказание **ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА ЗА СРОК ОТ 1 /ЕДНА/ ГОДИНА и 3 /ТРИ/ МЕСЕЦА**, при първоначален **ОБЩ РЕЖИМ** на изтърпяване. **ЛИШАВА** на основание чл.343г, във вр. с чл.343б, ал.1 от НК, във вр. с чл.37, ал.1, т.7 от НК подсъдимия **Ц. И. М.** от правото да управлява МПС за срок **от 1 /ЕДНА/ ГОДИНА и 6 /ШЕСТ/ МЕСЕЦА**, считано от датата на фактическото отнемане на свидетелството за управление на МПС. **НАЛАГА** на основание чл.343б, ал.1 от НК, във вр. с чл.37, ал.1, т.4 от НК по-лекото наказание „глоба“, което законът предвижда наред с наказанието „лишаване от свобода“, а именно „**ГЛОБА**“ в полза на държавата в размер на **500 /ПЕТСТОТИН/ ЛЕВА**. **ПРИЗНАВА** подсъдимия **Ц. И. М. ЗА ВИНОВЕН** в това, че на 24.11.2019г. в гр. Плевен управлявал МПС – л.а. марка „Ауди“, след употреба на наркотични вещества – кокаин, установено по надлежния ред с Химико-Токсикологична експертиза №0386/2020г. на ВМА-София – престъпление по чл.343б, ал.3 от НК, поради което на основание чл.343б, ал.3 от НК, във вр. с чл.54 от НК го **ОСЪЖДА** на наказание **ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА ЗА СРОК ОТ 1 /ЕДНА/ ГОДИНА и 6 /ШЕСТ/ МЕСЕЦА**, при първоначален **ОБЩ**

РЕЖИМ на изтърпяване. **ЛИШАВА** на основание чл.343г, във вр. с чл.343б, ал.3 от НК, във вр. с чл.37, ал.1, т.7 от НК подсъдимия **Ц. И. М.** от правото да управлява МПС за срок **1 /ЕДНА/ ГОДИНА и 6 /ШЕСТ/ МЕСЕЦА**, считано от датата на фактическото отнемане на свидетелството за управление на МПС. **НАЛАГА** на основание чл.343б, ал.3 от НК, във вр. с чл.37, ал.1, т.4 от НК на подсъдимия **Ц. И. М.** по-лекото наказание „глоба“, което законът предвижда наред с наказанието „лишаване от свобода“, а именно **„ГЛОБА“** в полза на държавата в размер на **600 /ШЕСТСТОТИН/ ЛЕВА**. **ОПРЕДЕЛЯ** на основание чл.23, ал.1 от НК на подсъдимия **Ц. И. М.**, едно общо най-тежко наказание измежду наложените му две наказания „лишаване от свобода“, а именно **ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА ЗА СРОК ОТ 1 /ЕДНА/ ГОДИНА и 6 /ШЕСТ/ МЕСЕЦА**, при първоначален **ОБЩ РЕЖИМ** на изтърпяване.

ПРИСЪЕДИНЯВА на основание чл.23, ал.2 от НК към така определеното общо, най-тежко наказание „лишаване от свобода“, наложеното на подсъдимия **Ц. И. М.** наказание по чл.343г, във вр. с чл.343б, ал.3 от НК, във вр. с чл.37, ал.1, т.7 от НК, а именно по-тежкото такова – **„лишаване от право да управлява МПС“** за срок **1 /ЕДНА/ ГОДИНА и 6 /ШЕСТ/ МЕСЕЦА**, считано от датата на фактическото отнемане на свидетелството за управление на МПС. **ПРИСЪЕДИНЯВА** на основание чл.23, ал.3 от НК към така определеното общо, най-тежко наказание „лишаване от свобода“, наложеното на подсъдимия **Ц. И. М.** наказание по чл.343б, ал.3 от НК, във вр. с чл.37, ал.1, т.4 от НК, а именно по-тежкото такова – **„ГЛОБА“** в полза на държавата в размер на **600 /ШЕСТСТОТИН/ ЛЕВА**. **ОСЪЖДА** на основание чл.189, ал.3 от НПК подсъдимия **Ц. И. М.** да заплати по сметка на Плевенски районен съд направените деловодни разноски в размер общо на 969,61 лева. **ОСЪЖДА** на основание чл.189, ал.3 от НПК подсъдимия **Ц. И. М.** да заплати по сметка на ОД на МВР – гр. Плевен направените деловодни разноски в размер общо на 388,00 лева.

С Решение от 08.12.2021 година, постановено по ВНОХД №549/2021 година по описа на Окръжен съд – Плевен потвърждава присъда №260049/16.06.2021., постановена по НОХД №2122/2020 по описа на Районен съд - Плевен.

За да постанови присъдата си ПРС е приел следното от фактическа страна:

Подсъдимият **Ц. И. М.** е със средно образование, неженен, работи, осъждан. Подсъдимият **Ц.М.** на 23.11.2019г. вечерта посетил дискотека в гр.Плевен. На 24.11.2019г. след 04:00ч. си тръгнал от дискотеката, като 24.11.2019г. около 04:50ч. след употреба на наркотични вещества-кокаин и алкохол той управлявал моторно превозно средство л.а., марка „Ауди“ в гр.Плевен, на кръстовището на ул.“Иван Вазов“ и ул.“Димитър К.“ с посока на движение към бул.“Данаил Попов“. По същото време свидетелите и служители в Сектор “ПП“ при ОД на МВР-Плевен изпълнявали служебните си задължения в посочения район. Забелязали

автомобила, управляван от подсъдимия, който бил сам в него. Последвали го с ниска скорост. Подсъдимият отбил вдясно и спрял автомобила, след което излязъл от шофьорското място, преминал покрай задната част на автомобила и се качил на тротоара. Полицейските служители възприели всички тези действия на М. като паркирали патрулния автомобил в близост до неговия. Легитимирали се. Установили самоличността му. Подсъдимият се държал неадекватно, като твърдял, че не е управлявал той автомобила. Първоначално не желал да бъде изпробван за употреба на алкохол, като впоследствие с съгласил и в 05:02ч. бил тестван за употреба на алкохол с техническо средство Дрегер Алкотест 7510, който отчетел 1,19 промила алкохолно съдържание в издишания от него въздух. В 05:20ч. подсъдимият бил изпробван с техническо средство „Дрегер Дръг Тест 5000“, който отчетел положителна проба за употреба на наркотично вещество - кокаин. На подсъдимия бил съставен АУАН, който той подписал без възражения. Бил му издаден талон за медицинско изследване, каквото той направил като му били взети проби кръв и урина за изследване за алкохол и наркотични вещества. С протокол за химическо изследване №429/28.11.2019г. на Специализирана химическа лаборатория към ЦСМП-Плевен било установено съдържание на алкохол в кръвта на подсъдимия М. от 1,67 на хиляда. Със Съдебна химико-токсикологична експертиза било установено присъствие на метаболити на кокаин в пробите урина и кръв, доказващи употребата на кокаин във времеви период от 12 часа преди вземане на биологичните проби.

Приетата фактическа обстановка от ПРС е на база следния анализ на доказателствения материал:

Установената от съда фактическа обстановка се подкрепя от показанията на свидетелите отчасти от обясненията на подсъдимия, извършените очни ставки, както и от прочетените на основание чл. 283 от НПК протоколи и други документи анализирани по-долу и кредитирани напълно от съда, а също и от кредитираните като неоспорени, обективни и компетентно изготвени заключения на вещите лица по назначените съдебна автотехническа експертиза, химическа експертиза № 429/28.11.2019г. на Специализирана химическа лаборатория към ЦСМП Плевен, частично от съдебна химико-токсикологична експертиза на химико-токсикологична лаборатория към ВМА –София и допълнителна съдебна химико-токсикологична експертиза на химико-токсикологична лаборатория към ВМА –София.

От показанията на св.Д. се установява, че на въпросната дата 24.11.2019г. бил назначен в наряд съвместно с колегата си като около 04:55 часа при движение по ул. „Димитър К.“ с посока „Дом на книгата“, преминавайки през кръстовището, образувано с ул. „Иван Вазов“, забелязали лек автомобил марка „Ауди“, бял на цвят, който се намирал на кръстовището. Сочил че движението на автомобила било по ул. „Иван Вазов“ с посока към училището. Твърдил, че преди кръстовището подминали въпросното МПС, като управлявал служебния автомобил в посока Дом на книгата и забелязал че

докато преминавал с бавна патрулна скорост в автомобила имал ясна видимост към предната част на л.а. Ауди. Свидетелят установява още, че процесният автомобил извършил ляв завои и продължил движението си зад техния, след което в огледалата за обратно виждане на около 15 метра забелязал отклонение рязко вдясно и спиране на л.а. „Ауди“. Свидетеля извършил същата маневра и незабавно с колегата си слезли от автомобила. Д. допълва, че когато преминавали през кръстовището забелязал при ясната видимост, която имал, че в л.а. „Ауди“ има само един човек-водачът. Веднага, видно пак от показанията на същия свидетел, двамата полицейски служители без да изпускат от поглед автомобила, слезли и видели „как водачът на автомобила слиза от шофьорското място и се насочва към багажника, преминавайки отзад“, а когато вече приближили автомобила, той вече бил до дясна пътническа врата. От показанията се установява още, че след като двамата служители отишли при подсъдимия и му се представили, той първоначално посочил, че не той е управлявал автомобила, а друго лице, като не предоставил и свидетелството за правоуправление, контролния талон и малкия талон на автомобила, а само лична карта, по която установили самоличността му. Заявили на проверяваното лице и, че ще му бъде направена проба за алкохол, като в първия момент той не пожелал, но след това се съгласил, решил да направи пробата, а резултатът бил положителен – 1,19 промила на хиляда. От показанията на св. Д. е видно още че след като се усъмнили предвид проявеното от него неадекватно поведение, че лицето може да е употребило и наркотични му заявили, че ще му направят проба за наркотични вещества и техни аналози, като той се съгласил, а пробата била положителна на кокаин. Отвели проверявания в СПО при ЦСМП към УМБАЛ „Д-р Георги Странски“-Плевен, където той пожелал да даде кръв и урина за проба. Свидетелят е категоричен и многократно заявява, че когато засекли автомобила на подсъдимия, видели, че вътре има едно лице и това е водачът на автомобила и че същият автомобил бил спрял на място след кръстовището без да го изпускат от поглед. Категоричен е и, че когато паркирал управляваното от него МПС, а след това и те пред него служебния автомобил, никакво друго лице освен подсъдимия не се намирало в близост и не е излизало от автомобила. Д. твърди, че поради късния час през нощта дори не са минавали в близост други хора. Отново видно от показанията на свидетеля подсъдимият се опитвал да звънне от телефона си, който бил изключен но не споменал че ще търси лице което според него да е управлявало автомобила, а те му обяснили, че има право на телефонно обаждане, както и да уведоми близък и всички други права налични при задържане.

От показанията на св. Г. се установява, че като младши автоконтрольор в Сектор „Пътна полиция“ на 23.11.2019г. за времето от 19:00 часа до 07:00 часа на 24.11.2019г. бил назначен в наряд с колегата си. Около 04:55 часа се движели по ул. „Димитър К.“ в посока ул. „Данаил Попов“ в гр.Плевен, като на кръстовището, образувано с ул. „Иван Вазов“

забелязали лек автомобил „Ауди А8“, който изчаква на кръстовището. Доколкото автомобилът бил спрял и виждайки го отпред докато преминавали, свидетелят твърди, че ясно видял, че в лекия автомобил „Ауди А8“ има само един човек. Свидетеля твърди, че го подминали, но след като той направил ляв завой, след който спрял, отбивайки се вдясно, св.Д., който управлявал служебния автомобил отбил и също спрял вдясно пред въпросното МПС. Слезли от служебния автомобил и веднага видели, „как човекът от шофьорското място захожда откъм задната част на автомобила, откъм багажника.“ Свидетелят установява още, че отишли до автомобила и след като се представили и поискали необходимите документи за проверка - СУМПС, контролен талон и малък талон на автомобила, водачът не ги предоставил, а представил единствено лична карта, от която установили самоличността му. Св. твърди, че водачът лъхал на алкохол и се държал неадекватно, поради което решили да го изпробват с „Дрегер Алкотест 7510“, а уредът отчел 1,19 промила алкохол в издишания от водача въздух. След това извършили проба за наркотични вещества с „Драг Тест 5000“, на който резултатът показал положителна проба за кокаин. Свидетеля съставил АУАН на водача-нарушител след което го съпроводили до ЦСМП-Плевен, където той дал кръв и урина за химичен анализ. Свидетелите са категорични, че когато подсъдимият паркирал автомобила и съответно те служебния такъв, не е имало друго лице в близост освен те двамата и подсъдимия, като той, както и св.Д. видял как подсъдимия излиза от шофьорското място и „подхожда“ откъм багажника. Свидетелят твърди в заключение, че водачът заявил че иска да се обади по телефона, но не е посочил на кого, като те не му позволили, не ангажира спомени за възражения. Този свидетел също многократно заявява, че подсъдимият е бил сам в автомобила и никакви други лица не са излизали или са били около същия автомобил.

Съдът кредитира напълно показанията на горните свидетелите като взаимно кореспондиращи си и съответни на ценената доказателствена основа, в т.ч. заключението на вещото лице по назначената съдебна автотехническа експертиза видно от което предното челно стъкло и тези на страничните врати са със светло тониране фабрично и видимостта вътре в автомобила не е била ограничена. Съдът не открива нито вътрешна противоречивост която би ги компрометирала, нито противоречия помежду им. Доколкото свидетелят Г. твърди че водачът е лъхал на алкохол и доколкото този факт е субективно възприятие, поради което е възможно да не бъде усетено от колегата му, доколкото той не го посочва, но не отрича неадекватност в поведението на подсъдимия, съдът не открива несъответствия между показанията на двамата свидетели. Съдът не открива и индиция за заинтересованост в показанията на нито един от двамата свидетели – полицейски служители и в този смисъл възприема твърденията на подсъдимия в тази връзка като голословни и неподкрепени от никакви доказателства. Като обективни, безпротиворечиви и депозиранни под страх от наказателна отговорност за лъжесвидетелстване, съдът оценява напълно с

доверие показанията на служителите на полицията.

От показанията на св. С. се установява, че на дата, която не посочва сутринта в края на месец ноември 2019 година станал за работа, доколкото с оглед местоработата му, рано сутрин следвало да превозва хляб и тъй като се почувствал гладен, решил да отиде и да си закупи сандвич. Видно от показанията на видял подсъдимия да идва откъм ресторанта по „Улицата на цветята“, и се заговорили, като подсъдимият го помолил да го откара до гр.Тръстеник. Твърди че автомобилът на подсъдимия марка „Ауди А8“, бял на цвят бил паркиран пред търговски комплекс в гр.Плевен, отдясно. Сочи, че той се качил на шофьорската седалка, а подсъдимият седнал отдясно до него, „като се излегнал“. Набляга на факта че предната дясна седалка в автомобила на подсъдимия била много „гътната“ назад както и че той така се возел по принцип. Така отново видно от показанията на свидетеля: „Той седна отдясно, излегна се. Неговата седалка е много гътната назад и той по принцип така се вози. И тръгнахме в посока за гр. Тръстеник. И аз погледнах тогава часовника, то беше 05:00ч без нещо и му казах, че няма да мога да се оправя. И вече там на кръстовището – ние бяхме стигнали някъде там– и той ми каза: „Отбий тук и върви се оправяй!“. Аз спрях на 5-6 метра ли беше след пешеходната пътека. Пред нас имаше доста коли, видях. И слязох от шофьорската врата. Той слезе след мен и си тръгнах към нас, да се оправям за работа. Това е.“

По – нататък в показанията си сочи дългогодишните си приятелски отношения с подсъдимия, както и че си помагали, а и бащите им били земеделци, а той бил управлявал и друг път автомобила му, а и не само този. Твърди, че не е виждал патрулен автомобил въпросната нощ. От показанията на свидетеля се установява още, че ежедневно със служебен бус, който паркира пред дома си около 5,30 всяка сутрин превозва хляб от склада на фирмата в която работи намираща с в Индустриална зона в гр.Плевен до гр.Тръстеник, като тръгва от адреса си на бул.Русе в гр. Плевен. Вметва дългогодишните си приятелски отношения и със св.К. Д. при когото работи в продължение на 15 години. Въпросната сутрин обаче от х-л, където живее, слязъл до въпросното място в центъра на града пеша, за да си купи сандвич, като след това е следвало да се върне пак до дома си, за да вземе буса. В същото време след поставени въпроси свидетелят се досети, че е било почивен ден:“Ами почивен ден беше. Ама, точна дата... Или събота, или неделя – нещо такова беше.“ Твърди че подс. същата нощ, а и следващите дни не му се е обаждал, а той му звъннал за да го пита защо не му се е обадил за да се върне тъй като от познати, а не от самия подсъдим разбрал какво се е случило, а М. му споделил че полицаите не са му дали да се обади.

Съдът кредитира показанията на свидетеля С. единствено в частта в която твърди дългогодишните си приятелски отношения с подсъдимия, както и със св.Д., за което съдът спор не открива. ПРС кредитира показанията на свидетеля и досежно местоработата му за което не открива спор като съответни на кредитираните показания в тази част на св.Д.. Оттук обаче

следват противоречията в показанията на свидетеля и несъответствията им с показанията на другите свидетели, в конкретност с тези на полицейските служители, кредитирани от съда напълно, писмените доказателства и експертни заключения. Съдът открива индиция за заинтересованост в показанията на свидетеля, който от една страна твърди, че се насочил към павилион за продажба на сандвичи в центъра на града в 4.30 сутринта, като неочаквано го пресрещнал подсъдимия и го помолил да го закара до гр.Тръстеник. Тук следва да се посочи, че е ноторно известно немалкото разстояние между местоживеенето на свидетеля на бул. Русе до центъра на града, което да го мотивира да си купи точно определен сандвич в този необичаен час – 4,30 сутринта, придвижвайки се пеша, а не с паркираното пред дома му МПС-бус. Прави впечатление и че лесно се е отклонил от плана си, като веднага е приел да обслужи на подсъдимия, въпреки че се е отдалечил от дома си и следва да се прибере, да вземе буса и да отиде до друго отдалечено място – Индустриалната зона на гр.Плевен, откъдето е следвало да вземе хляба. Освен това ако е следвало да отиде на работа час след това нелогично остава защо е тръгнал пеша оттам, а не със служебния бус, паркиран пред жилището му/както твърди/, както и обстоятелството, че индустриалната зона в гр. Плевен също ноторно известно е че се намира на немалко разстояние, откъдето следва да вземе хляб за превозването му до гр.Тръстеник/последното населено място на около 15 км от гр.Плевен/. В същото време не става ясно предвид твърдените близки отношения с подсъдимия, защо той не му се е обадил въпросната нощ, доколкото видно от показанията на полицейските служители той се е свързал с някого по телефона. Не му се е обадил дори и в следващите дни. Не на последно място свидетелят твърди, че не бил видял полицейски служители когато пристигнал с автомобила на подсъдимия до бул. Д.К. в гр. Плевен, което съдът приема за недостоверно. Съдът не цени показанията на свидетеля в описаните части като заинтересовани и несъответни на никакви доказателства, освен на обясненията на подсъдимия в некредитираната част. Дори в кредитираната такава досежно близките им приятелски отношения, съдът при съобразяване и на обясненията на подсъдимия в ценената част анализирани по-долу би подложил на съмнение степента на близост помежду им и дори през призмата на тези обяснения би приел за компрометирани показанията, доколкото подсъдимият го определи като „момче живеещо наблизо“.

От показанията на свидетеля К. Д. се установяват приятелските му отношения със св. С., като последният му помагал без подписан трудов договор тъй като имал такъв с друга фирма, а св. С. от своя страна следвало да докарва хляба от гр.Плевен до гр. Тръстеник с бус предоставен му от Д.. Твърди че така работели от години на приятелски начала и без писмен договор с работно време сутрин от 05:30 часа до 08:00 часа, като се редували при превозването на хляба. Свидетелят сочи още че следвало хлябът да бъде докаран принципно в 7,00 часа в гр.Тръстеник като в 06:40-06:45 часа трябва да се тръгне от гр. Плевен, а в индустриалната зона на Плевен св. С. трябвало

да отива в 06:30 часа. В тези части съдът цени показанията на доколкото установяват вида, мястото и времето за работа и отношенията помежду им по принцип, което не се оспорва. Съдът не кредитира показанията в частта в която заучено заявява, че за дата 24.11.2019г. „би трябвало да е бил той....“ И в същото време:“.... Със сто процента не мога да кажа.....“ Т.е. твърди, че в събота и неделя би трябвало да е св. С. като в същото време не сочи защо далечната спрямо днешно време дата 24.11.2019г. следва да е почивен ден, след което уклончиво отговаря: „Така си мисля, че е. Нямам си на представа. Просто много далечна дата, няма как да знам....“ В последната част съдът не оценява с доверие показанията като заинтересовани, колебливи и вътрешно противоречиви.

От показанията на св.К. се установява познанството му с подсъдимия, както и обстоятелството, че последният притежава лек автомобил марка „Ауди А8“, бял на цвят с тонирани стъкла като твърди, че му бил давал автомобила да го управлява. Установява още, че макар да не живее в гр.Плевен, често му се налага да пътува покрай бизнеса си в гр. Кнежа като в тази връзка, без да посочва конкретна дата заявява: „Слизам покрай полицията, от ул. „Шипка“ надолу. ... Не знам улиците, защото не съм реално от града жител. На училището му видях колата, след кръстовището. Видях колата спряна след кръстовището на 3-4-5 метра – нещо такова. Непосредствено след пешеходната пътека беше.“ Твърди още че забелязал подсъдимия да пуши зад автомобила си, като на въпросителния жест на свидетеля докато преминавал покрай подсъдимия с автомобила си дали има нужда от помощ, той отново с жест отказал насочвайки го да продължи и да не се отклонява. След което на 60-80 метра надолу „след училището след оградата, където седят винаги полицаите“ забелязал патрулен автомобил с полицейски служители които слизали от него. Твърди, че след известно време се чули с подсъдимия и той го попитал от любопитство какво е станало, а той му разказал, че полицаите са дошли при него, както и че той им обяснил че „друго момче“ е управлявало автомобила. Съдът не кредитира показанията на свидетеля като намира същите за недостоверни, заинтересовани и напълно противоречащи на останалия ценен от съда доказателствен материал. Така свидетелят от една страна не сочи конкретна дата, което по принцип е нормално предвид изтеклия период от време, като в част от показанията си твърди че не познава града и не може да посочи улици. В същото време сочи други конкретни факти които е нелогично да бъдат заявени от лице непознаващо града. Така видно от показанията му: „на 60-80 метра надолу след училището след оградата, където седят винаги полицаите“ забелязал патрулен автомобил с полицейски служители които слизали от него. На следващо място - посочва споделеното му от подсъдимия в по-късен момент, че автомобилът бил управляван от момче „живеещо наблизо“-обстоятелство, което е опровергано от останалите ценени доказателства досежно местоживеенето на св. С., за което не се спори. От една страна налице е житейски неправдоподобна конкретика в част от

показанията на свидетеля, което е нелогично при положение че е изминал период от повече от година и половина от въпросната дата, като същевременно в друга част от детайлите влиза в противоречие с останалите ценени доказателства. Противоречи на житейската логика и ясният спомен на досежно случилите се събития на 24.11.2019г. при съобразяване на степента на приятелски отношения и краткостта на преминаването на автомобила покрай подсъдимия/ въпреки което заявява, че го видял че пуши в близост до задната част на автомобила, за да съвпадне изцяло с твърдението на подсъдимия в обясненията му че се е намирал точно зад автомобила и е пушел/. Нелогични и житейски неправдоподобни са показанията на, че той преминал покрай подсъдимия и автомобила му без да спре и запомнил всички детайли, въпреки че в част от разпита твърди, че не познава града. Не на последно място – съдът приема за недостовърни показанията и поради житейската им неправдоподобност и абсурдност и при съобразяване на момента на появата на този „свидетел“ едва в хода на съдебното следствие.

Съдът счита, че свидетелят не е бил на мястото на инцидента, както не е бил и св. С., а заучено по указание на подсъдимия и за да бъде оневинен последния и в момент, в който се налага някой да подкрепи обясненията на подсъдимия са намерени за да депозират недостовърни показания, а св. К. е следвало да допълни защитната версия на подсъдимия в съдебна фаза вероятно поради преценена необходимост от затвърждаване на „достовърността“ с още един свидетел в негово лице. Съдът намира, че показанията на С. и К. с изключение на частта касаеща приятелските отношения с подсъдимия не следва да бъдат ценени като се приемат като недостовърни, нелогични и противоречащи на ценените доказателства и по съображения изложени по-горе при анализа, не следва да бъдат кредитирани. Обратното – съдът кредитира като обективни, незаинтересовани и съответни на останалия ценен доказателствен материал показанията на свидетелите – полицейски служители анализирани по-горе. Същите са депозирани под страх от наказателна отговорност за лъжесвидетелстване, съответстват си напълно без никакви разминавания помежду си и съдът няма основание да не им даде вяра.

Показанията на св. С. и К. в некредитираните части намират опора единствено в обясненията на подсъдимия – отново в некредитираните части. Подсъдимият в обясненията си заявява единствено, че е употребил алкохолни напитки, не отрича да е употребил и наркотични вещества, макар да твърди, че това не е било с негово знание, и не е разбрал кога е станало докато е бил на заведение въпросната вечер. Сочи, че е собственик на процесното МПС, но заявява че не го е управлявал. Досежно частта в която твърди че е употребил алкохолни напитки съдът цени обясненията на подсъдимия като съответни на кредитираните доказателства. В останалата част, в която заявява че не е разбрал кога е употребил наркотични вещества както и че не е управлявал той съответното МПС, съдът не кредитира обясненията и ги приема като израз на

защитна позиция доколкото обясненията на подсъдим са не само доказателствено средство, но и средство за защита. Така съдът на първо място не кредитира обясненията на подсъдимия, че няма вина свързана с откритото в кръвта му наркотично вещество. Съдът приема това твърдение за нелогично при съобразяване от една страна на липсата на оспорване от негова страна както на резултата от направената с Дрегер Драг тест проба за наркотични вещества отразена в самия талон за изследване, така и в специалната за това графа в съставения АУАН. Липсва оспорване както в досъдебна така и в съдебна фаза на процеса и на експертното заключение изготвено от вещи лица на ВМА – гр.София, видно от което било установено присъствие на метаболити на кокаин в пробите урина и кръв, доказващи употребата на кокаин във времеви период от 12 часа преди вземане на биологичните проби. На следващо място - нелогично подсъдимият сочи като причина за липсата на оспорване, че не е „наясно с актове“, и в същото време твърди, че няма нарушение, а видно от кредитираните писмени доказателства, в конкретност справка за нарушител, подсъдимия е санкциониран многократно по ЗДвП като са му съставяни АУАН, НП и ел.фишове. Това, в контекста и на неговата образованост /лицето притежава средно образование/ води до извода, че е запознат с процедурата по оспорване и процесуалните възможности, които тя предоставя на лицата, сочени като нарушители.

Подсъдимият в обясненията си твърди, че при спирането на автомобила, първоначално не бил видял полицейските служители като св. С. който управлявал автомобила излязъл от предна лява врата и си тръгнал, а той самият - от предна дясна като в продължение на около 5 минути се намирал зад колата и обмислял с какво да се прибере, тъй като бил употребил алкохолни напитки. След това забелязал от около 15 метра полицаите, които идвали „от другата страна на булеварда“, като били без патрулен автомобил. През това време той пушел зад автомобила. Твърди, че искал да се обади по телефона на св. С., но следвало да си зареди телефона, като не му позволил. Така: „Да. Казах, че искам да звънна на момчето, което караше колата. Искях то да се върне. Те не ми позволиха и започнаха с нападения, като: „Сега няма как да стане. Ще ти напишем акт“ и въобще не ми разрешиха, специално той /сочи св.Д./ другият колега мълчеше само... Господинът, той почна да ме напада...“ От обясненията на подсъдимия е видно още, че бил на дискотека и тъкмо си тръгнал като мислел да си хване такси тъй като бил употребил алкохолни напитки, случайно забелязал св. С. който си купувал сандвич наблизко и след като го попитал дали ще го закара, той се съгласил, след което С. се качил на шофьорското място, а подсъдимия от другата страна и потеглили. Твърди, че при завиване покрай хотела той си погледнал часовника и заявил: „Братле, аз няма да мога да се справя. Ще трябва да отида да вземам хляб“. И аз му казах: „Добре. Щом не можеш, ще видя какво ще правя. Спри тук в дясно!“ и спряхме непосредствено. Последна кола сме, защото там имаше място. Пред нас имаше и други автомобили. Слязохме от автомобила. Той си тръгна вече към тях. Аз слязох. Извадих си една кутия

цигари от автомобила и почнах да пуша. И в един момент си вдигам главата и видях отсреща полицаите, че идват срещу мен, на 30-40 метра. Може и повече да е....“ По-нататък в обясненията си подсъдимият твърди, че дал проба за алкохол и наркотични вещества, като след това полицейските служители го откарали в ЦСМП Плевен където предоставил и кръв и урина за изследване. Сочи че стъклата на автомобила му са тонирани и е невъзможно да се види колко лица са вътре, а също и че не му позволили да се обади - обратно на твърденията на полицейските служители. Казал им:“ „Искам да звънна, да видите момчето, което кара колата. Той ще се върне след две минути, защото той живее наблизо“. Съдът не кредитира обясненията на подсъдимия и в тези части, а именно че не той е управлявал автомобила като противоречащи на кредитираните като обективни и достоверни показания на полицейските служители. А че св.С. не живее наблизо се установи и от показанията на самия свидетел в частта в която се ценят с доверие.

ПРС цени, като неоспорени и кореспондентни с възприетата от съда доказателствена основа и приложените талон за изследване № 36575 на л.27, протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози, АУАН бл.№ 151355/24.11.2019г., справка за нарушител на л.6-20 от делото, протокол за химическо изследване № 429/28.11.2019г. за определяне концентрацията на алкохол в кръвта на л.25, протокол за медицинско изследване за употреба на алкохол или друго упойващо вещество на ЦСМП-Плевен на л.26, протокол за приемане на биологични проби за химико-токсикологичен анализ в ХТЛ на л.30, протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техни аналози на л.36, констативен протокол за ПТП с план схема на ПТП, свидетелство за съдимост на подсъдимия ведно с бюлетини към него.

Съдът цени напълно изготвено заключението на вещото лице – химик в Специализирана лаборатория към ЦСМП-Плевен, обективизирано в протокол за химическо изследване № 429 К/19.02.2020г. за определяне концентрацията на алкохол в кръвта. В тази връзка съдът съобрази оцененото с доверие като обективно и компетентно изготвено заключение на вещите лица в назначената в съдебно заседание допълнителна съдебна химико-токсикологична експертиза с оглед различието в стойностите на установената концентрация етилов алкохол в кръвта на подсъдимия. Така видно от това заключение на въпрос идентичен ли е методът за изследване на кръвните проби за наличие на алкохол в кръвта на подсъдимия Ц. И. М., използван по изготвените по делото две съдебно-химически експертизи, които са съответно на Специализирана химическа лаборатория към ЦСМП - Плевен и съдебно-химико-токсикологична експертиза. Изготвена от Специализираната химико-токсикологична лаборатория на ВМА и в какво се изразява той, отговорът е, че по аналитичен принцип методът използван в Специализираната химическа лаборатория към ЦСМП - Плевен и химико-токсикологичната лаборатория към ВМА - София са идентични -

газова хроматография, изразяващ се в предварително хроматографско разделяне на летливите компоненти в пробата и тяхната детекция по време на задържане. Така според експертите методът позволява разграничаване на етилов алкохол от другите летливи вещества в пробата. Отново според експертите на въпрос - каква е причината за различните резултати, получени при изследването на кръвните проби на подсъдимия М. за наличие на алкохол те сочат че при първоначалното и повторното изследване в ЦСМП - Плевен е използвана предназначенията проба (основна и контролна) за изследване на алкохол, която е в специално предназначен контейнер за целта (съгласно чл. 17, ал. 1. от Наредба 1/19.07.2017 г.), а именно вакуумни епруветки, съдържащи натриев флуорид (стабилизатор) и антикоагулант (калиев оксалат или сол на ЕДТА). Установяват още, че изследваната проба в химико-токсикологичната лаборатория на ВМА - София е във вакуумна епруетка със зелена капачка (съдържаща хепарин, без стабилизатор натриев флуорид), което допуска хипотезата за промяна на количеството алкохол в пробата, в резултат на протичащи биохимични процеси в самата проба. В същото време, като аналитично по-достоверен се приема резултатът получен в по-кратко време след пробовземането (в настоящия случай резултатът е потвърден и от повторното изследване на контролната проба), при изследването на предназначенията за целта проба (съдържаща стабилизатор). Поради изложените съображения от страна на експертите в заключението им по назначената допълнителна съдебна химико-токсикологична експертиза изготвена от експерти на ВМА-София, съдът оценява с доверие заключението на вещото лице – химик в Специализирана лаборатория към ЦСМП-Плевен, обективизирано в протокол за химическо изследване №429/28.11.2019г. за определяне концентрацията на алкохол в кръвта на л.25, видно от което в получената за изследване кръв взета от лицето М. се доказал етилов алкохол в концентрация 1, 67 промила, при извършен анализ на основната проба. По същите съображения не оценява с доверие заключението на вещото лице – химик в Специализирана лаборатория към ЦСМП-Плевен, обективизирано в протокол за химическо изследване №429 К/19.02.2020г. за определяне концентрацията на алкохол в кръвта на л.46, видно от което в получената за изследване кръв взета от лицето М. се доказал етилов алкохол в концентрация 1, 70 промила при изследване на контролна проба. Отново по описаните съображения в допълнителното заключение, съдът не оценява с доверие заключението на вещите лица по назначената основна съдебна химико-токсикологична експертиза изготвена от експерти на специализирана лаборатория при ВМА-София в частта в която същите са приели наличие на алкохол от 2, 15 промила в кръвта на подсъдимия, но само досежно размера на концентрацията, а не относно това дали има или не наличие на алкохол в кръвта на лицето. Съдът оценява с доверие напълно компетентно и прецизно обосновано изготвеното заключение на вещите лица в частта в която приели наличие на наркотично вещество кокаин в пробите кръв и урина на

подсъдимия. Така според експертите от извършените изследвания на предоставените проби кръв и урина от лицето М. се установило присъствие *метаболити* на кокаин (*метилекгонидин, метилекгонин, етилекгонин*) в пробите кръв и урина, доказващи употреба на кокаин, както и присъствие на метаболит на кокаин (кокаетилен) в урина, доказващ съвместна употреба на кокаин и алкохол. Посочили са че наркотичното вещество кокаин спада към - Списък I (Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина) на Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата към чл. 3 от ЗКНВП. Експертите заключават, че настоящия случай е доказана комбинирана употреба на наркотично вещество кокаин с алкохол от изследваното лице, при която ефектите се видоизменят, проявяват се при по-ниски концентрации и продължават по-дълго време.

Според заключението на вещото лице по назначената еднолична съдебна автотехническа експертиза предното челно и стъклата на предните врати са светло тониране фабрично и не ограничават видимостта към вътрешната част на автомобила, като задното стъкло на автомобила и тези на задните врати са облепени с черно фолио. Фолиото ограничава видимостта към вътрешната част на купето. Тъмната облицовка на фолиото ограничава видимостта от външната страна видимостта в купето. Пак според експерта не е възможно от посоченото разстояние и в движение на патрулния автомобил, в тази част на денонощието /в 04:50 часа/ в автомобил „Ауди А8“, да бъде видян пасажер в него, който, се намира при свалени седалки, т.е. „излегнал се“, а стъклата на автомобила са фабрични и неса променяни. Вещото лице сочи и, че предната дясна седалка е по-ниско от горната част на облицовката с ламарина на вратата на 60см. Всички елементи на седалката до тази височина са невидими от външната страна на автомобила.

Правните съображения за взетото решение по присъдата се свеждат до следното: По отношение на деянието по чл. 343б, ал. 3 от НК: По установените факти ПРС намира от правна страна, че с действията си подсъдимият М. е осъществил обективните и субективни признаци на вмененото му в отговорност престъпление. Съгласно НАРЕДБА No1 ОТ 19 ЮЛИ 2017г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, за констатация на употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози се използват технически средства и медицински изследвания (чл. 1, ал. 3) , като при извършване проверка на място от контролните органи употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява с тест(чл. 3, ал. 1).

При проверката на място в съответствие с чл. 5, ал. 1 от Наредбата при наличие на външни признаци, поведение или реакции на водачите на МПС за употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва проверка

с тест или лицата се изпращат за медицинско изследване, като при съобразяване на чл.3, ал.2 от същата наредба при съставяне на АУАН при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози, контролният орган попълва и талон за изследване по образец. Подсъдимият е изпробван с техническо средство – Дрегер Дръг тест 5000, за което няма спор че е посочено в Регистър на одобрените типове средства за измерване, който показал положителна проба за употреба на кокаин. При съобразяване на чл.7, ал. 2 от Наредбата полицейският орган съпроводил подсъдимия до мястото за извършване на медицинско изследване и вземане на биологични проби за химикотоксикологично изследване. Със Съдебна Химико-токсикологична експертиза било установено присъствие на метаболити на кокаин в пробите урина и кръв, доказващи употребата на кокаин във времеви период от 12 часа преди вземане на биологичните проби. ПРС се доверява и на заключението на съдебно-химическата токсикологична експертиза в анализираната по-горе част, касаеща употребеното наркотично вещество, която намира за обоснована, незаинтересована, компетентно изготвена.

От обективна страна с действията си подсъдимият осъществява обективните признаци от състава на посоченото престъпление, за което е привлечен под отговорност, защото управлява моторно превозно средство след употреба на наркотично вещество, надлежно установено с химическо лабораторно изследване. От обективна страна съставът на деянието по чл. 343б, ал. 3 НК изисква единствено управление на МПС след употреба на наркотични вещества, като не се изисква наличие на определена концентрация на наркотичните вещества в кръвта или доказване на неспособност за управление на МПС.

Необходимо и достатъчно условие за съставомерността на престъпление по чл.343б,ал.3 от НК е да е употребено наркотично вещество преди управление на МПС, което да е установено по надлежния ред. Настоящият случай е точно такъв.

От субективна страна деянието е било извършено при форма на вината „пряк умисъл” по смисъла на чл. 11, ал. 2 НК. Подсъдимия е съзнавал общественото опасен характер на извършеното от него деяние, предвиждал е общественото опасните последици и е искал тяхното настъпване, т.е. знаел е, че е употребил наркотични вещества, които водят до нарушаване на нормалните функции на възприятията, но въпреки това е управлявал моторно превозно средство. Това, че подсъдимият е съзнавал всички елементи от състава на престъплението и неправомерността на поведението си е видно от поведението му преди, по време и след извършване на деянието. Съдът приема за доказано, че подсъдимия е осъществил, както от обективна, така и от субективна страна състав на престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК, поради което го призна за виновен.

По отношение на наложеното наказание РС-Плевен е изложил

следните съображения:

За престъплението по чл.343б, ал.3 от НК законодателят е предвидил при условията на кумулативност две санкции - "Лишаване от свобода от една до три години" и "Глоба" от 500 до 1500 лева.

При определяне на наказанието лишаване от свобода съставът на съда приема, като отегчаващи вината и отговорността обстоятелства високата степен на обществена опасност на деянието и степента на обществена опасност на дееца – висока с оглед предишната му съдимост, видно от доказателствения материал по делото подсъдимия е лице с подчертано престъпни навици. Предишните му осъждания сочат на висок интензитет на престъпната му дейност. Подсъдимият не е бил осъждан ефективно, поради което приложената наказателна репресия не е успяла да го превъзпита и поправи в дух на спазване установените за всички граждани на Републиката правила и норми за поведение.

Като отегчаващо вината обстоятелство съставът на съда е отчел и обстоятелството, че автомобилът е управляван в централната част на града, като макар, че това е станало в нощните часове, при липса на интензивност на движението, е съществувала потенциална опасност за живота и здравето на останалите участници в движението. Отегчаващо обстоятелство според съда е и едновременната употреба на наркотични вещества с алкохолни напитки.

Предвид изложеното съдът налага на наказания при условията на чл.54 от НК, а именно лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца, което да бъде търпяно ефективно при първоначален общ режим, доколкото приложената до момента наказателна репресия не е успяла да го превъзпита и поправи в дух на спазване установените за всички граждани на Републиката правила и норми за поведение, и глоба в полза на държавата размер на 600 лв.

При съобразяване на смекчаващите и отегчаващите обстоятелства съдът във вр. чл.343г вр. чл. 37, ал. 1 т.7 от НК налага на подсъдимия наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от една година и шест месеца считано от датата на фактическото отнемане на свидетелството му за управление на МПС.

Съдът не прилага чл. 55, ал.1, т.1 НК и не определи наказанието лишаване от свобода под най-ниския предел, тъй като и за това престъпление, както и за следващото не се установяват нито многобройни, нито изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства.

ПРС намира, че така определените размери на наказанията са справедливи и съответстващи на тежестта, обществената опасност и моралната укоримост на престъплението и подходящи да повлияят поправително и превъзпитателно към спазване на законите и добрите нрави от страна на осъдения. Счита, че така определените наказания ще въздействат възпитателно и предупредително както върху подсъдимия, така и върху другите членове на обществото, като по този начин ще бъдат постигнати

целите на генералната и специална превенция, визирани в разпоредбата на чл.36 от НК

При приетата фактическа обстановка съдът счита за установено от правна страна, че с деянието си подсъдимият М., е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.343б ал.1 от НК. Деянието е извършено от подсъдимия при форма на вина–пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК като е съзнавал всички обстоятелства

По отношение на наложеното наказание РС-Плевен е изложил следните съображения: За извършеното от подсъдимия престъпление законът предвижда наказание лишаване от свобода от една до три

При определяне на наказанието, което следва да се наложи на подсъдимия, съдът в съответствие с разпоредбата на чл.54 от НК съобразява смекчаващите и отегчаващите вината на подсъдимия обстоятелства. Като отегчаващи вината обстоятелства са посочени предходните осъждания на лицето, немалкият брой нарушения по ЗДвП, за които е наказван видно от приложената по делото справка за нарушител, които не са дребни и нямат инцидентен характер. Липсва и критично отношение към извършеното.

Следва да бъде възприето като смекчаващо вината обстоятелство невисоката концентрация на алкохол в кръвта и изтеклия период от време от извършване на деянието от почти две години, депозираните обяснения които макар в голямата си част да представляват израз на защитна позиция, са и доказателствено средство освен средство за защита и съдействат по отношение на това деяние за изясняване на обективната истина.

Съдът намира за необходимо да отбележи, че самото престъпление по чл.343б ал.1 от НК е с изключително висока степен на обществена опасност, макар същото да не представлява тежко умишлено престъпление по чл.93 т.7 от НК, предвид ръста и динамиката на тези престъпления и ясно изразената остра отрицателна обществена реакция към този вид престъпления и разкриването на завишена обществена опасност в последно време.

Съпоставяйки и преценявайки смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства съдът намира, че положителни промени в съзнанието на подсъдимия могат да бъдат постигнати единствено с налагане по отношение на него на наказание лишаване от свобода. Единствено то би довело до отстраняване на негативните му възгледи и заместването им изцяло с положителни такива както и ново отношение към обществото, обществения порядък и длъжностните лица, задължени да го охраняват. Възпиращото въздействие наред с поправителното такова е обвързано и с целите на генералната превенция, която съдът намира, че не може да бъде постигната по друг начин освен чрез наказание лишаване от свобода. Последното държи сметка не само за чувствителната обществена реакция към този вид зачестили престъпления, голяма част от които съпроводени и с други неблагоприятни последици, но и за необходимостта от запазване моралната стабилност на водачите на МПС които управляват същите при строго съблюдаване на

правилата за движение по пътищата. Справедливото наказание според съда е лишаване от свобода за срок от една година и три месеца, който е достатъчен, като отделно от това приема, че същото следва да бъде търпяно ефективно от подсъдимия при първоначален общ режим тъй като само изолиране на подсъдимия в местата за лишаване от свобода и за посочения период и в съответствие на обществената опасност и на деянието и на дееца би съдействало за постигане целите и на генералната превенция. По този начин ще се реализира ефективно както индивидуалната превенция /поправяне на самия осъден/, така и наказанието ще спомогне да се предупредят и останалите членове на обществото за грозящото ги наказание при тези обстоятелства на извършеното противоправно поведение.

Съдът налага и кумулативно предвиденото наказание глоба, около средата в размер на 500 лева, отново при съпоставяне смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства и наличието на данни за по-добро материално положение предвид факта че подсъдимият работи.

На основание чл.343г, във вр. с чл.343б, ал.1 от НК, във вр. с чл.37, ал.1, т.7 от НК, посочва ПРС, подсъдимият М. следва да бъде лишен от правото да управлява МПС за срок от 1 /една/ година и 6/шест/ месеца, считано от датата на фактическото отнемане на свидетелството за управление на МПС, като размерът и на този вид наказание, съдът съобразява със смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства.

По отношение приложението на чл.23 от НК ПРС е приел следното:

Съдът намира, че следва на основание чл.23, ал.1 от НК на подсъдимия да се определи едно общо най-тежко наказание измежду наложените му две наказания „лишаване от свобода”, а именно лишаване от свобода за срок от 1 /една/ година и 6 /шест/ месеца, при първоначален общ режим на изтърпяване.

Съдът намира, че следва да присъедини на основание чл.23, ал.2 от НК към така определеното общо, най-тежко наказание „лишаване от свобода”, наложеното на подсъдимия наказание по чл.343г, във вр. с чл.343б, ал.3 от НК, във вр. с чл.37, ал.1, т.7 от НК, а именно по-тежкото такова – „лишаване от право да управлява МПС” за срок 1 /една/ година и 6 /шест/ месеца, считано от датата на фактическото отнемане на свидетелството за управление на МПС.

ПРС намира, че следва да присъедини на основание чл.23, ал.3 от НК към така определеното общо, най-тежко наказание „лишаване от свобода”, наложеното на подсъдимия М. наказание по чл.343б, ал.3 от НК, във вр. с чл.37, ал.1, т.4 от НК, а именно по-тежкото такова – „глоба” в полза на държавата в размер на 600 /шестстотин/ лева.

За да постанови решението, по протест и жалба, и потвърди присъдата на РС-Плевен ОС-Плевен е изложил следните съображения по жалбата на подсъдимия:

Въззивният съд констатира, че е допусната явна техническа грешка, като е записано, че мотивите са по „НОХД №531/2019г. по описа на ПлРС.

Видно от съдържанието им е, че същите са относими изцяло по отношение на постановената присъда, по НОХД №2122/2020г. на ПлРС, с подсъдим Ц. И. М.. За да постанови обжалваната присъда първоинстанционният е съд приел за установена фактическа обстановка безспорно доказваща авторството на двете престъпления, за които е бил предаден на съд подсъдимия Ц.М.. Изложената фактическа обстановка съдът приел за установена и доказана съобразявайки се изцяло с показанията на свидетелите И. Д. и П. Г., отчасти с показанията на К. С., К. Д. и К. К./доведен и допуснат като свидетел в съдебното следствие/, показанията при очните ставки, прочетените по реда на чл.283 от НПК протоколи и другите относими доказателства, както и със заключенията на вещите лица по назначените експертизи. Въззивният съд споделя изводите на първоинстанционния съд относно доказаността на приетата фактическа обстановка. Изпълнил е задължението си по чл.13 и 14 от НПК и е дал отговор на обстоятелствата подлежащи на доказване съобразно чл.102 от НПК.

Въззивният съд е направил подробен анализ на показанията на свидетелите И. Д. и П. Г. и е дал обоснован отговор защо ги кредитира. В тази връзка е подробно е обсъдил и отхвърлил защитната теза на подсъдимия, а именно, че свидетеля К. С. управлявал автомобила, пък той бил в легнало положение на предната дясна седалка, като се наложило на свидетеля К.С. да напусне автомобила, тъй като трябвало да разкарва хляб. ПОС е направил анализ на останалите свидетелски показания, които имат противоречия с показанията на двамата полицейски служители - на К. С., К. Д. и К. К., относно твърденията подкрепящи пряко или непряко защитната теза на подсъдимия. Още посочва ПОС, че относно части, в които първоинстанционния съд не е кредитирал показанията на свидетелите К. С., К. Д. и К. К., е направен критичен анализ. Логично и законосъобразно съдът, не е приел частите, в които се подкрепя защитната теза на подсъдимия. Нелогични са показанията на К. С., че той е карал автомобила и се сетил към 05.00 часа, че не може да закара подсъдимия, тъй, като трябва да превозва хляб. Те са целящи оневиняване на подсъдимия. Двата са били в дългогодишни приятелски отношения и правилно първоинстанционния съд е кредитирал показанията на К.С. само за това обстоятелство. Правилно в останалата част показанията на К.С. са приети за заинтересовани и неподкрепящи се от другите доказателства, освен от защитната теза на подсъдимия. Правилно са приети недостоверни показанията на свидетеля К.Д., които подкрепят показанията на свидетеля К.С. във връзка с работата му превозване на хляб. ПОС посочва, че тези показания са уклончиви и колебливи, за факта били ли е на работа свидетеля К.С. на инкриминираната дата-24.11.2019г. Правилно не са кредитирани показанията на свидетеля К. В. К.. Същият е бил допуснат по искане на подсъдимия и защита в хода на съдебното следствие в с.з. проведено на 09.03.2021г./л.38/. Правилно съдът е приел неговите показания за неправдоподобни, как като минавал до

автомобила видял подсъдимия да пуши в близост до задната част на автомобила. Това станало без да спира своя автомобил и правилно съдът е приел и абсурдността на тези показания, с оглед на това, че този свидетел е посочен едва на съдебното следствие и които през 2021г. разказва за обстоятелства, съвпадащи с обясненията на подсъдимия. Въззивният съд се солидаризира с извода, на първоинстанционния съд, че този свидетел и свидетеля К. С. не са били на мястото на инцидента. Още ПОС посочва, че е безспорно количеството на алкохол в кръвта, както и вида на наркотичното вещество-кокаин. Те като елемент от обективната страна на двете формални престъпления са установени по надлежен ред, каквото е изискването на а закона. Подробно съда е изложил заключенията на вещите лица по химическото изследване за наличие на алкохол в кръвта. Правилно и обосновано е прието това в Специализираната а лаборатория към ЦСМП-Плевен и обективизирано в протокол а №429 К/28.11.2019г., с което е определена концентрацията на а алкохол в кръвта на подсъдимия от 1,67 промила. Тази концентрация е в полза като стойност на подсъдимия, като първоинстанционният съд е изложил доводите си за да не приеме повторното изследване дало резултат 1,7 промила, както и на химико-токсикологичната лаборатория при ВМА-София, дало резултат от 2,15g/L. Правилно е приел заключението на вещите лица по химико-токсикологичната експертиза, за вида на употребеното наркотичното вещество-кокаин. Коректно съда е посочил и заключението по съдебно автотехническата експертиза. Видимост няма да има на предната дясна седалка, но само ако се приемат за достоверни обясненията на подсъдимия и показанията на свидетеля К. С., че същата е била свалена, а подсъдимия „излегнал се“. В автомобила правилно е приел първоинстанционният съд, че не е имало никой друг освен подсъдимия, който го е управлявал. ПОС още посочва, че не възникват съмнения, че свидетелите П. Г. и И. Д. са възприели подсъдимия Ц.М., като лице управлявало л.а. „Ауди“. Не на последно място ПОС посочва и нелогичността на поведението на подсъдимия, при условие, че не е шофирал автомобила, да се съгласи да му бъдат направени проверки за алкохол и за наличие на наркотични вещества. Още в тази насока ПОС посочва, че е видно и от приложеното писмено доказателство-серия GA AYAH №151355/24.11.2019г., е че същият е подписан от подсъдимия, без да направени възражения, за посоченото като установено в акта, конкретно, че „водача пътува сам в автомобила“ след употреба на алкохол и наркотично вещество- кокаин. Това е доказателство за субективната съставомерност на извършеното от подсъдимия Ц.М.. При направената проверка подсъдимия не е представил свидетелство за управление, контролен талон или заместващ го AYAH, както и свидетелство за регистрация на МПС част II. Предвид непосредствено посоченото, то несъстоятелни са възраженията в жалбата, че едва ли не подсъдимия е бил лишен от възможността да осъществи телефонно обаждане. Причина да не осъществи такова не са свидетелите полицаи установили подсъдимия, като управлявал лекия автомобил, след употреба на алкохол и наркотично

вещество-кокаин.

Във връзка с горното ПОС е направил и обоснования извод, че налага единственият възможен правен извод, приет от първоинстанционният съд, а именно, че подсъдимият Ц.М. от обективна и субективна страна е извършил престъпленията, за които е обвинен, по чл. чл.343б, ал.1 от НК и чл.343б, ал.3 от НК.

На база горното ПОС счита, че възраженията на защитата за допуснати съществени нарушения при разглеждане на делото, постановяване на присъдата и при изготвяне на мотивите, са неоснователни. Възраженията на защитата при това положение за липса на извършено деяние от подсъдимия, дори и за недоказаност, също са неоснователни. Спазени са процесуалните правила и е направил изводи, че ПРС е спазил изискванията на чл.305 ал.2 и 3 от НПК.

Относно вида и размера на наказанието ПОС е изложил следните съображения:

При определяне вида и размера на наказанията, които е наложил на подсъдимия Ц.М., съдът е съобразил разпоредбите на чл.54 и 36 от НК, за всяко едно от престъпленията. Като отчетел обществената опасност на деянията, потенциалната такава опасност при този вид престъпления и отегчаващите вината обстоятелства- предходното осъждане на подсъдимия и многобройните предходни наказания за нарушение на ЗДВП, правилно и справедливо е наложил наказаният лишаване от свобода, глоба и лишаване от право да се управлява МПС. Като смекчаващи вината обстоятелства съдът е приел невисоката концентрация на алкохол в кръвта и периода от две години до постановяване на присъдата. Основателни са възраженията, че не са взети предвид като смекчаващи вината обстоятелства сравнително добрите характеристични данни и трудовата заетост на подсъдимия. Тези обстоятелства обаче по значение и тежест не могат да обосноват наказание в минимален размер. Налице са две извършени престъпления, в комбинация след употреба на алкохол и наркотично вещество. Наказуемостта за всяко от престъпленията, е от 1 до 3 години лишаване от свобода. Фактически наложените от първоинстанционния съд наказания лишаване от свобода, за престъплението по чл.343б, ал.1 от НК-1година и 3 месеца лишаване от свобода и по чл.343б, ал.3 от НК -1 година и 6 месеца лишаване от свобода, са под средния размер, който е 2 години лишаване от свобода т.е при превес на смекчаващи вината обстоятелства, поради което, възраженията на защитата за несправедливост на наказанията са неоснователни. Наказанието по чл.343б, ал.1 от НК е към минималния размер. Съразмерни са и кумулативните наложени наказания „глоба“, които също са под средния размер. Спазени са и правилата, че лишаването от права не може да е по-малко от наказанието лишаване от свобода и съответно да го надвишава с повече от три години, като тези наказания са наложени в размер 1 година и 6 месеца. Спазени са и разпоредбите на чл.23, ал.1,2 и 3 от НК, при определяне на общото наказание.

Правилно е определено общо най-тежко наказание лишаване от свобода размер на 1 година и шест месеца, като към него с присъединени наказанията лишаване от право да се управлява МПС и наказанието глоба в размер на 600лв. Не са налице условията за приложението на чл.66 от НК, поради което първоинстанционния съд, правилно е определил общото най-тежко наказание в размер на 1 година и 6 месеца лишаване от свобода, да се изтърпи при общ режим, в случая съобразно чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС. Така определените наказания по вид и размер са достатъчни за постигане целите на наказанието съобразно чл.36 от НК.

При горните фактически, по доказателствения материал и правни съображения в мотивите към присъдата на ПРС и решението на ПОС, оплакванията в искането за възобновяване и пледоарията по същество се свеждат до следното:

По първото оплакване.

В хода на наказателното производство и при постановяване на съдебните актове са допуснати съществени нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК. Поради което се иска на основание чл. 421, ал. 3 от НПК се моли да бъдат упражнени правомощията по чл. 425 от НПК.

От събраните в хода на производството доказателства, не се установява по изискуемия от закона безспорен начин, подсъдимия да е осъществил, както от обективна, така и от субективна страна деянията, за които е предаден на съд и осъден. Изложените от първоинстанционния и приети и от въззивния съд фактически положения и обстановка са необосновани и в противоречие с доказателствения материал по делото. И двете съдебни инстанции не са осъществили вменените им от процесуалния закон задължения, като в резултат на това обективната истина е останала неразкрита. Не са изяснени безрезервно и категорично въпросите относно претендираното престъпно деяние, евентуално начина на осъществяване на същото и авторството му. Изложените в мотивите към присъдата и въззивното решение изводи са изведени логически неправилно. Налице са множество обективни данни, пренебрегнати от съдилищата, което е довело до приемане на предположения в мотивите на съда. От приетите за установени по делото факти се установява, че съдът е приложил неправилно разпоредбите на материалния закон.

Първоинстанционният и въззивният съд са приели превратно и в разрез с правилата на формалната логика доказателствата по делото. Изводите за съпричастността на подсъдимия М. към вменените му деяния не се подкрепят от последните. Вътрешното убеждение на първата съдебна инстанция се основава върху избирателно подбраните фактически положения, а не върху обоснован и задълбочен анализ поотделно и в съвкупност на всички събрани в хода на наказателното производство доказателства. В обжалваната присъда е преповторена изцяло описаната в обвинителния акт фактическа обстановка, без същата да е подложена на критичен анализ, базиран на доказателствената

съвкупност по делото.

На практика в случая липсва доказателствен анализ. От формална страна е изложена фактическа обстановка преповтаряща тази в обвинителния акт, като е посочено, че тя е установена от показанията на полицейските служители.

Въз основа на доказателствената съвкупност се извежда извод, че по делото не е доказано по безспорен начин, подсъдимия да е шофирал процесния автомобил и по този начин да е извършил престъпленията, за които е осъден.

Относно горното оплакване ВТАС приема, че същото е неоснователно по следните съображения: Първоинстанционния съд изключително подробно и задълбочено е обсъдил доказателствата не само по отделно, но и в съвкупност. Обсъдени са подробно както свидетелските показания, така и експертните заключения. Съдът е обсъдил подробно защитната позиция на подсъдимия и е дал аргументиран и обоснован отговор на база анализ на доказателствата. Съдът е изпълнил задължението си по чл.305 ал.3 от НПК при анализа на доказателствения материал. Не е вярно, че съдът избирателно е подхождал към доказателствата, защото е видно от горното, че са обсъдени в цялост. Не могат да се споделят и критиките, че е преповторена изцяло описаната в обвинителния акт фактическа обстановка. Следва да се отбележи, че щом съдът не намира основание да промени предложените от прокурора факти, то той ги приема както са описани в обвинителния акт. Противното би означавало неоснователно изменение на фактите, по които се защитава подсъдимия. Освен това не е вярно, че фактическата обстановка е приета безкритично, защото съдът подробно е обсъдил целия доказателствен материал.

Оплакването е неоснователно.

По второто оплакване.

При постановяване на първоинстанционната присъда съдът е допуснал нарушение на материалния закон при групиране на наложените наказания за всяко едно от престъпленията, за които е признал за виновен подсъдимия. И за двете престъпления на М. са наложени наказания „лишаване от свобода“, „глоба“ и „лишаване от право да управлява МПС“. При извършеното по реда на чл. 23 от НК групиране Районен съд - Плевен към определеното общо най-тежко измежду двете наложени наказания „Лишаване от свобода“ е присъединил наказанията „Глоба“ и „Лишаване от право да управлява МПС“, наложени за извършено според съда престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК. Никъде в присъдата не е посочено какво съдът приема и присъжда по отношение на наложените за престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК наказания „глоба“ и „лишаване от право да управлява МПС“. Не е посочено дали е прието, че не следва да се присъединяват към наказанието „лишаване от свобода“ или пък, че се групират с друго наказание от същия вид, доколкото няма посочване за приложение на разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от НК. Този

порок на първоинстанционния акт е съществен и като не го е отстранил въззивният съд също е допуснал съществено нарушение на процесуалния и материалния закон.

Оплакването е изцяло неоснователно защото ПРС подробно е посочил смекчаващите и отегчаващи вината обстоятелства, отделно и за двете деяния, индивидуализирал е и трите предвидени в закона наказания с подробни и обосновани мотиви, които се споделят напълно от настоящия състав. Правилно и съобразно закона е подходено от ПРС и при групиране на наказанията по чл.23 от НК. Повече от очевидно е, че съдът е приел, че следва да присъедини наказанието глоба по чл.23 ал.3 от НК.

Оплакването е неоснователно.

По третото оплакване.

В хода на наказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Нарушени са разпоредбите на чл. 13, ал. 1 и чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК. В случая е нарушен и принципът за невиновност. В мотивите към първоинстанционната присъда ПРС се е задоволил единствено да преразкаже изложената в обвинителния акт фактическа обстановка, като не е извършил подробен анализ съпоставяйки всяко едно от събраните в хода на производството доказателства. Преразкажани са показанията на св. Д. и св. Г., които очевидно са възприети без каквато и да е било съпоставка. Това е в нарушение на чл. 14, ал. 1 от НПК, тъй като без да изложи правни доводи или аргументи първоинстанционният съд на практика е дал една предварително определена сила на тези доказателства. Липсата на анализ на доказателствата по отделно и в тяхната съвкупност е нарушение, което може да се приравни на липса на мотиви и представлява основание за отмяна на съдебните актове. Като не е отстранил допуснатото от първоинстанционния съд нарушение, Окръжен съд - Плевен, при постановяване на своето решение е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване на правата на подсъдимия.

На практика в случая и двете съдебни инстанции не са извършили оценка, съпоставка и излагане на правни доводи относно разкритите противоречия в показанията на св. Д. и св. Г., в обясненията на подсъдимия и показанията на св. С. и св. К., както и относно противоречията относно въпроса - поискал ли е подсъдимият незабавно да се обади на лицето, за което твърди, че е управлявало автомобила и отказана ли му е тази възможност от полицейските служители. Докато св. Д. сочи, че не си спомня подсъдимият да е искал да се обади, макар че не отрича да е правил опити да зареди телефона си, за което не са му разрешили, св. Г. сочи, че подсъдимият е искал да бъде проведен такъв разговор, което не му е било разрешено. Въпреки безспорно установеното обстоятелство, че подсъдимият още от самото начало е заявил, че не е управлявал той автомобила и е поискал да се обади на лицето, което го е управлявало, но тази възможност му е отказана от

полицейските служители, в мотивите към оспорваната присъда, съдът е задал риторично въпроса, защо подсъдимият не се е обадил на лицето, което е твърдял да е управлявало.

Във връзка с това оплакване бяха изложени съображения по-горе по първото оплакване. Следва да се добави и това, че не е вярно, че и двете съдебни инстанции не са извършили оценка, съпоставка и излагане на правни доводи относно разкритите противоречия в показанията на св. Д. и св. Г., в обясненията на подсъдимия и показанията на св. С. и св. К., както и относно противоречията относно въпроса - поискал ли е подсъдимият незабавно да се обади на лицето, за което твърди, че е управлявало автомобила и отказана ли му е тази възможност от полицейските служители. Всички тези въпроси, на база посоченото относно мотивите на ПРС по-горе, подробно са обсъдени от ПРС и ПОС и обосновано са направени фактическите изводи. Обсъдено е това, че единият свидетел е установил, че подсъдимият лъха на алкохол, а другия не, подробно са обсъдени показанията на св. С. и св. К. и обясненията на подсъдимия.

Оплакването е неоснователно.

По четвъртото оплакване.

За пълнота следва да се отбележи, че към делото **са приложени мотиви, които са издадени по друг номер на дело** и че в издадената присъда **липсва посочване на чл. 36 от НК**.

Действително в заглавната част на мотивите е посочено, че те са по НОХД №531/2019г. по описа на ПлРС, а не по НОХД № 2122 по описа за 2020 година. Това е техническа грешка относно номерацията на делото, която няма как да се приеме, че е процесуално нарушение, а още по-малко съществено процесуално нарушение. Съдържанието на мотивите недвусмислено сочи към която присъда се отнасят, което всъщност е същественото. В този смисъл изводът на ПОС се споделя и от ВТАС.

Относно твърдението, че в издадената присъда липсва посочване на чл. 36 от НК е необходимо да се подчертае, че в чл.305 ал.4 от НПК се посочва какво се отразява в диспозитива на присъдата - данни за самоличността на подсъдимия и се излага решението на съда по въпросите, посочени в чл. 301. Чл.301 ал.1 т.3 от НПК изисква се обсъди подлежи ли подсъдимият на наказание, какво наказание да се определи, а в случаите на чл. 23 - 25 и 27 от Наказателния кодекс какво общо наказание да му се наложи. Видно е, че изрично изискване за посочване на чл.36 от НК няма, което означава, че не е налице никакво процесуално нарушение. Освен това в мотивите ПРС подробно е обсъдил смекчаващите и отегчаващи вината обстоятелства през призмата на целите на наказанието и че наложените до момента наказания за други осъждания не са изиграли необходимия ефект т.е. не са постигнали целите по чл.36 от НК. Освен това в решението на ПОС въпросът за целите на наказанието е обсъден и изрично съдът се е позовал на чл.36 от НК.

Оплакването е неоснователно.

По петото оплакване.

Всяко едно от наложените на подсъдимия наказания „Лишаване от свобода“ е явно несправедливо. При определянето им не са отчетени всички налични смекчаващи вината обстоятелства, а освен това неправилно факти, които съставляват елемент от изпълнителното деяние, са приети като отегчаващи такива. Определеното на М. наказание не съответства на обществената опасност на деянието и най-вече на дееца. Неправилно и незаконосъобразно съдът е посочил като аргумент за определения размер общественото отношение към този вид престъпления. Последното е отчетено от законодателя при определяне вида и размера на наказанието, което се предвижда за подобен род деяния. По същия начин неправилно и противоречиво само по себе си е прието като отегчаващо обстоятелство че деянието е извършено през тъмната част на денонощието и при липса на интензивно движение, което създавало потенциална опасност за останалите участници в движението, каквито обаче липсват в конкретния случай. Всяко едно деяние, съставляващо престъпление по чл. 343б, ал. 1 и чл. 343б, ал. 3 от НК се характеризира с обществена опасност свързана с опасност за останалите участници в движението. Така, че няма как само по себе си това обстоятелство да е отегчаващо.

Във връзка с това оплакване следва да се отбележи, че не е основателно твърдението, че всяко едно от наложените на подсъдимия наказания „лишаване от свобода“ е явно несправедливо и че при определянето им не са отчетени всички налични смекчаващи вината обстоятелства, а освен това неправилно факти, които съставляват елемент от изпълнителното деяние, са приети като отегчаващи такива. Не се сочи кое смекчаващо вината обстоятелство не е отчетено за да се отговори конкретно. Не се сочи и кое е това обстоятелство, което е елемент от състава, което е посочено като отегчаващо обстоятелство. В тази връзка следва да се отбележи, че ПРС дори е проявил снизходителност, като е отчел като смекчаващо вината обстоятелство невисоката концентрация на алкохол в кръвта и изтеклия период от време от извършване на деянието от почти две години. Тези две обстоятелства трудно могат да се определят като смекчаващи защото нито концентрацията на алкохол е към минимума от 1,2 промили, нито периода от деянието е съществен.

Във връзка с това оплакване следва да се подчертае, че не е вярно, че съдът е приел като отегчаващо обстоятелство че деянието е извършено през тъмната част на денонощието. В тази насока съдът ясно е посочил, че макар, че това е станало в нощните часове, при липса на интензивност на движението, е съществувала потенциална опасност за живота и здравето на останалите участници в движението. Това означава, че е приел управлението на МПС в централната част на града, като отегчаващо вината въпреки нощните часове и липса на интензивност на движението. Последното не определя тъмната част от денонощието като отегчаващо вината обстоятелство, а е отчетено от ПРС като смекчаващо вината относно управлението в централната част на града. В

този смисъл оплакването е неоснователно защото съдът не е отчетел това обстоятелство като отегчаващо такова.

Относно оплакването за неправилно и незаконосъобразно посочване като аргумент за определения размер наказание на общественото отношение към този вид престъпления. Това оплакване най-вероятно има предвид посоченото в мотивите на ПРС относно наказанието, че „чувствителната обществена реакция към този вид зачестили престъпления, голяма част от които съпроводени и с други неблагоприятни последици,...“ И „ясно изразената остра отрицателна обществена реакция към този вид престъпления“.

Съдът по принцип може да се позове на подобни факти, защото законодателят е определил диапазон на наказанието, и съдът следва да го индивидуализира в този диапазон. Така, че общественото отношение към този вид престъпления е отчетено от законодателя при определяне вида и размера на наказанието, което се предвижда за подобен род деяния, но конкретния размер се определя от съда. Възражението е основателно в смисъл, че за да се позове съда на „чувствителната обществена реакция“ и това, че този вид престъпления са „зачестили“, следва да има събрани по делото доказателства в тази насока, за да могат да бъдат обсъдени от страните. Тази неточност при обсъждане на наказанието, обаче е несъществена защото не влияе на крайния извод за наказанието и по отношение и на двете деяния.

Относно твърдението, че „всяко едно деяние, съставляващо престъпление по чл. 343б, ал. 1 и чл. 343б, ал. 3 от НК се характеризира с обществена опасност свързана с опасност за останалите участници в движението, така, че няма как само по себе си това обстоятелство да е отегчаващо.“ Това твърдение е неоснователно, защото чл.54 ал.1 от НК изрично изисква при определяне на наказанието съдът да вземе предвид степента на обществената опасност на деянието и дееца. Това означава за всяко конкретно деяние съдът да вземе предвид конкретната обществена опасност. Законодателят е определил, чрез вида и размера на наказанието обществената опасност по принцип, но съдът следва да я индивидуализира за конкретното деяние, за да определи конкретния размер на отговорността. Последната несъмнено ще е по-голяма за процесните деяния в централната част на града и ще е по-голяма при процесната съвкупност, в сравнение с отделно извършено деяние по ал.1 или само по ал.3 от чл.343б от НК. В тази насока ПРС е изложил съображения, които не е нужно да се повтарят.

Оплакването е неоснователно.

По шестото оплакване.

Не са отчетени наличните множество смекчаващи вината обстоятелства, като добри характеристични данни, трудова ангажираност, пълно съдействие на полицейските и разследващи органи. При индивидуализация на наказанието съдът е длъжен да постигне баланс между визираните в чл. 36 от НК цели, което очевидно в случая не е сторено и дори не е целено, доколкото

както бе посочено чл. 36 не е посочен изобщо в съдебните актове. В случая надценяването на значението и нуждите на генералната превенция рефлектира в неоправдана репресия спрямо подсъдимия, поради което се явява несправедливо. А справедливостта на наказанието е основен принцип на наказателното право. Наказанието ще е такова, когато съдейства за осъществяване и на индивидуалната превенция, тъй като целите за постигане на лична и генерална превенция не могат да се преследват индивидуално, а следва да се постигат общо. При определяне на наказанието е необходим прецизен анализ както на целите, така и на принципите на наказанието, част от които като индивидуализация, хуманност и съразмерност в настоящия случай не са спазени и поради това наложеното наказание се явява явно несправедливо. Всички данни по делото, преценени с трудовата ангажираност на подсъдимия водят до извода, че за постигане на визираните в чл. 36 от НК цели ще бъде достатъчно наказание към минималния размер. Целите на генералната превенция са осъществени със самия факт на постановено осъждане и налагане на наказание, без да е необходимо последното да бъде в по-голям размер.

Във връзка с горните оплаквания следва да се отбележи, че не е вярно, че съдът не е съобразил и обсъдил целите на чл.36 от НК/Беше обсъден този въпрос по четвъртото оплакване/. Не е вярно и че чл.36 от НК не е посочен в съдебния акт. В мотивите относно наказанието по чл.343б ал.3 от НК съдът посочва – „Съдът счита, че така определените наказания ще въздействат възпитателно и предупредително както върху подсъдимия, така и върху другите членове на обществото, като по този начин ще бъдат постигнати целите на генералната и специална превенция, визирани в разпоредбата на чл.36 от НК.“ На следващо място не е вярно, че е налице надценяване на генералната превенция, защото ПРС подробно е обсъдил смекчаващите и отегчаващи вината обстоятелства по отношение и на двете деяния. Нещо повече - по-горе се посочи, че дори е надценил някои от посочените смекчаващи вината обстоятелства/не е нужно да се повтаря/.

Освен горното следва да се отбележи, че въобще няма основание да се приеме, че е налице явна несправедливост на наложеното наказание. По обвинението по чл.343б ал.1 от НК наказанието лишаване от свобода е почти към минимума, а по отношение обвинението по чл.343б ал.3 от НК то е между минимума и средата. Следва да се има предвид, че съдебното минало на лицето и обществената опасност на двете деяния, които в съвкупност взаимно увеличават обществената си опасност, не дават възможност за определяне на по-нисък размер на наказанието за всяко едно от деянията. Освен това съдът не само е отчел като съществени смекчаващи вината обстоятелства, които всъщност не са съществени такива/степената на концентрацията на алкохол в кръвта и периода от извършване на деянието/, но не е приложил и чл.24 от НК. При това положение не са налице основания да се приеме, че е налице не само явна несправедливост на наказанието, но и въобще несправедливост на същото.

Във връзка с горното е необходимо да се отбележи, че е видно от справката за подсъдимия като водач, че спрямо същия има множество наказателни постановления/в 53 пункта/, фишове/в 62 пункта/ и наложени принудителни административни мерки, за нарушения на правилата за движение по ЗДП, което е съществено отегчаващо вината обстоятелство. Това е така защото са свързани с обществените отношения охранявани от чл.343б от НК.

Във връзка с горното следва да се отбележи, че ПРС подробно е мотивирал и това защо не следва да се прилага чл.66 от НК. Този извод правилно е споделен от ПОС. Към тези съображения следва само да се добави и това, че съгласно чл.66 от НК, за да бъде приложен, освен другото е необходимо: 1. Лицето да не е осъждано на лишаване от свобода за престъпление от общ характер и 2. Ако съдът намери, че за постигане целите на наказанието и преди всичко за поправянето на осъдения не е наложително да изтърпи наказанието. Както ПРС, така и ПОС са се концентрирали и дали мотивиран отговор на втория въпрос. Същественото, обаче в случая е това, че първата предпоставка, която е формална, не е налице. Това означава, че приложението на чл.66 от НК би било в пряко нарушение на закона. В тази насока следва да се отбележи, че е видно от справката за съдимост, че подсъдимия е осъждан два пъти. Първия път като непълнолетен с влязла в сила присъда през 1998г., като за това деяние е настъпила реабилитация по право. Второто осъждане е влязло в сила на 29.09.2014г. и осъждането е на три години лишаване от свобода с пет години изпитателен срок. Този срок е изтекъл на 29.09.2019г. Деянието по настоящото дело е извършено на 24.11.2019г. т.е. малко по-малко от два месеца след изтичане на изпитателния срок по предходното осъждане. Съгласно чл.86 ал.1 т.1 от НК реабилитацията настъпва по право, когато лицето е осъдено условно, ако в изпитателния срок не е извършило друго престъпление, поради което следва да изтърпи отложеното наказание. Съгласно чл.86 ал.2 от НК реабилитацията по право не настъпва за престъпление, извършено от пълнолетно лице, което е било веднъж реабилитирано. Съгласно Решение № 383 от 16.02.2015 г. на ВКС по н. д. № 1310/2014 г., III н. о., НК и Решение № 201 от 18.06.2013 г. на ВКС по н. д. № 573/2013 г., I н. о., НК реабилитация по право не настъпва за престъпление, извършено от пълнолетно лице, което е било веднъж реабилитирано по право. Няма значение дали първата реабилитация е била за престъпление, извършено от дееца като непълнолетен или като пълнолетен.

На фона на горното, въпреки изтичането на изпитателния срок по второто осъждане към датата на процесното деяние, подсъдимият се води осъждан и то на лишаване от свобода за престъпление от общ характер/чл.346 от НК/. Това означава, че чл.66 от НК не допуска отлагане изпълнението на наказанието с изпитателен срок.

Няма основания да се приеме, че наказанието очевидно не съответства на обществената опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, както и на целите по чл. 36 от

Наказателния кодекс по смисъла на чл.348 ал.5 т.1 от НПК. И това възражение не може да се приеме за основателно. Правилно ПРС и ПОС са определили общ режим за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода на основание чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС.

Няма основание да се приеме, че наказанието е явно несправедливо и по отношение на лишаването от права и глоба. Първото е във възможния минимум, съобразно наложеното наказание лишаване от свобода, а второто е напълно в съответствие с рамките на закона и смекчаващите и отегчаващи вината обстоятелства.

Не са допуснати съществени нарушения по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т.3 от НПК, които да съставляват основание по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК за възобновяване на делото.

Водим от горното и на основание чл. 425 от НПК, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Ц. И. М. за възобновяване на НОХД№2122/2020 по описа на Районен съд - Плевен съд и ВНОХД №549/2021 година по описа на Окръжен съд – Плевен на основание чл. 422, ал. 1, т. 5, вр. чл. 420, ал. 2, вр. чл. 419, вр. чл. 348, ал. 1, т. 1, т.2 и т.3 от НПК.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____